

Er diakoni vigtig, fordi vi ikke kan tænke en tro uden gerninger/praksis, eller skal diakoni føre andre til tro, eller???

Af Birgitte Viftrup Mortensen, frivilligkoordinator for Aalborgprovstiers Menighedspleje og konsulent for Samvirkende Menighedsplejer

Nogen vil mene, at der ligger en selvmodsigelse imellem Luthers formulering »troen alene« og den diakoni, der har præget kirken, lige siden de første menigheder indsatte diakoner og sendte resterne fra søndagens nadvermåltid ud til de syge og fattige i området og menigheden. For hvorfor gør vi alle disse »gode gerninger«?

Men her må vi gøre, som Luther også opfordrede os til – gå til kilderne. Både til Biblens tekster om troen og gerningerne og til Luthers egne ord. I Es. 58 står der om faste efter Guds hjerte (faste tænker vi som en åndelig gudsyndelse, som en del af helliggørelsen), at det er at dele dit brød med den sulte, give husly til hjemløse stakler og klæder til den nøgne. Tro og gerninger hænger altså sammen ...! Gud er ikke ligeglad med, om vi har mad og tøj på kroppen. Det læser vi igen og igen igennem hele Biblen. Og det er dig og mig, der må sørge for, at den fattige får klæder og mad. I Moseloven er der sågar regler for, hvordan man høster, så der er levnet noget mad til fuglen og den fattige, der også skal være mætte.

Vi skal dog ikke forstå Lovene som detaljerede regler om det ene og det andet, som kristne skal følge. Luther sagde, at kærlighedens gerninger er navnløse. Det svarer til, at Løgstrup siger, at den etiske fordring er tavs. Hvad den enkelte skal gøre, må man selv vurdere. Men fordringen er der. Som kirke og som menneske må vi prøve, så godt vi kan, at hjælpe, når vi møder et medmenneske med et behov. I mødet med næsten bliver vi udfordret til at handle situationsbestemt og ud fra de behov, vores næste har.

Hvad skrev Luther selv om tro og gerninger? »Sola fide«! Mennesket frelses ved troen alene; troen på Jesus Kristus og ved hans død og opstandelse. Med Luthers reformerende tanker var gerninger ikke længere en forudsætning for frelsen, men en følge af den. »Gode gerninger gør ikke en mand god. En god mand gør gode gerninger«, skrev Luther.

Vores hjælp må udspringe af næstens behov – ikke af aktivisme eller trang til at frelse os selv eller andre!

Fordi vi er bundet i kærlighed til vores næste!

Luther beskriver det sådan, at vi i troen »passivt« tager imod frelsen og dermed imod friheden. Vi er i troen helt frie og kan kun sige tak og være glade. Vi kan ikke gøre noget selv for at blive frelst og for at opnå den frihed, den fører med sig. Det er en bevægelse, der starter hos Gud og går ind i vore hjerter. Men Luther siger, at den bevægelse ikke slutter her. Bevægelsen fortsætter ud ad – ud til vor næste i kærlighed og tjeneste for den anden. Vi kan nu leve et muntert og virksomt liv, hvor vi tager os af hinanden og hjælper hinanden så godt, vi kan. Både i menigheden og uden for menigheden. Vi er altså helt frie i troen på Jesus og helt bundet til næsten i kærlighed. Det er det frie, forpligtende liv, vi kristne er kaldet til at leve.

»Vi er altså helt frie i troen på Jesus og helt bundet til næsten i kærlighed.«

Det dyrebare menneske

Jeg tror ikke, vi skal udøve diakoni med en agenda for øje – nemlig den, at vor næste skal føres ind i troen. Men selvfølgelig er diakonien med til at bevæge hjertet og pege på Kristus. Vi skal gøre det, fordi ethvert menneske er dyrebart! Vi skal gøre det, fordi tro ER praksis. Og fordi Gud har skabt mennesket og ser på den enkelte med stor kærlighed (Johs. 3,16). Og fordi Gud har de fattige ved hjertet (det er betydningen af ordet barmhjertighed), og det skal vi vise dem med vores hænder – med vores liv. Man kan være fattig på venskaber, på kærlighed, på mening med livet, på fællesskab, på muligheder, på penge og meget andet. Gud er aldrig ligeglad med mine trængsler og mine behov. Han hjælper mig – igennem min næste!

Diakoni er vigtig, fordi tro ER praksis. Vores åndelige gudsdyrkelse udmønter sig i handlinger. Det KAN ikke skilles ad.

Praksis – ideer til at komme i gang

Diakoni vokser der, hvor vi skaber mulighed for fællesskaber. Så alle kan blive inkluderet og føle sig velkommen. Nedenstående er nogle eksempler på, hvordan man på en overskuelig måde kan komme i gang med eller få fokus på diakoni i sognet.

Der behøves måske ikke at blive skabt nye aktiviteter, men man kan lave en liste over frivillige, der gerne vil hente og bringe folk til eksisterende tilbud i kirken. Folk, der ellers ikke tør dukke op alene, eller som er fysisk ude af stand til at transportere sig selv.

Tag udgangspunkt i nærområdet. Hvilke behov er der i dit nærområde? Da diakoni udspringer af næstens behov, må vi spørge os selv, hvem der har behov for hvad? Og så lave et tilbud der kan svare på netop det behov! Og start i det små. Det er ofte en god idé at samarbejde med andre for at nå hen til dem, man gerne vil hjælpe. Enten afdelinger i kommunen eller andre foreninger.

Et eksempel kan være: Kun for mænd! Vi ser i hele landet et udtalt behov for at skabe rum for mænd. Tilbud, der retter sig mod mænd, hvor de kan lave mad sammen, eller nogen laver mad til alle. Tage på ture sammen og have et fællesskab, der kan rumme noget »mandehørm«. Man kan mødes hver 14. dag eller hver måned.

Er der flygtninge og indvandrere i sognet, er det oplagt, at kirken skaber tilbud om hjælp til at lære at tale dansk. Se evt. hvordan man gør i Elsk Aalborg International her: <http://elskaalborg.dk/international/> eller her: <http://www.aavm.dk/elsk-aalborg-international.html>

Diakoni er dog ikke »den stærke hjælper den svage«. Alle mennesker er uendelig værdifulde. Alle står vi »med tomme skåle« (jf. nr. 367 i DDS). Her ser vi, at vi er ligeværdige – at begge parter kan give og modtage. Tænk derfor ind, at dem vi retter diakonien imod også har noget at byde ind med og har også brug for at have en opgave. Flygtninge og indvandrere kan lære os et nyt sprog, så man kan tale om sprogudveksling. Eller der kan laves spændende mad. Eller noget helt andet!